

DE CE ESTE AȘA DE GREU SĂ DUCI O VIAȚĂ DE CREȘTIN ?

Haideți să rămânem pentru un moment în picioare, ca să-L întâlnim pe Dumnezeu în rugăciune. Să ne plecăm capetele.

Scumpul nostru Tată ceresc, Îți mulțumim din adâncul inimii pentru privilegiul pe care-l avem, de a Te numi Tatăl nostru.

Noi am citit în Biblie, unde scrie că am primit un duh care strigă „Ava” adică „Tată” și suntem foarte bucuroși pentru

că am fost incluși și noi în acest număr mare de răscumpărați ai Tăi, iar în

după-amiaza aceasta, ne-am adunat în locul acesta cu scopul de a ne închina

înaintea Ta și ca să citim Cuvântul Tău, ca să aflăm cum putem deveni slujitori

mai buni și cum să trăim mai aproape de viața veșnică, pentru Tine și cu Tine.

Te rugăm să vii să Te întâlnești cu noi, în jurul Cuvântului, și să îplinești

dorința din inimile noastre, căci Te lăudăm în Numele Fiului Tău, Domnul Iisus.

Amin.

Vă puteți așeza.

Mă bucur pentru că în după-amiaza aceasta pot să fiu aici în slujba Domnului, și cred că micuța noastră adunare va fi spre lauda

Lui.

Cu mulți dintre frații de aici, ne-am adunat și în alte locuri, iar în dimineața aceasta, am petrecut un timp minunat la Adunarea lui Dumnezeu, unde am avut un serviciu binecuvântat.

Vă mulțumesc că ați venit și în după-amiaza aceasta, deoarece aceasta dovedește că nu ne putem sătura să stăm în prezența lui Dumnezeu, căci Evanghelia aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu, posedă Ceva de care nu ne putem sătura.

Voi puteți să mâncați bine, apoi să beți o apă rece și bună, până vă săturați, dar nu cred că există vreun om care să se roage prea mult sau să strângă prea mult din dragostea lui Dumnezeu, în inima lui, căci această umplere nu este niciodată îndeajuns.

Eu am fost învățat că dacă mâncăm puțin, stomacul nostru se micșorează pentru acea porție, iar dacă mâncăm mai mult, se întinde tot mai mult. Astfel, cred că noi avem nevoie de o întindere duhovnicească, să putem prinde mai mult din Cuvânt, de aceea nu ne mulțumim doar cu citirea unui text, din când în când, ci trebuie să ne întindem „stomacul duhovnicesc”.

Dacă nu mă înșel, aceștia sunt fratele și sora Peterson din Minneapolis? Cred că îl văd și pe căpitanul Stadskev aici, adică a fost aseară, căci acum nu-l văd. Ba da, este aici. O, nădăjduiesc să vă mai văd, înainte de a pleca!

Acum voi citi doar prima parte dintr-un verset și tot prima parte din altul, și anume, **Ezechiel capitolul 36, versetele 26 și 27:**

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou... Voi pune Duhul Meu în voi...”

În timp ce stăm în fața acestor cuvinte, cred că Dumnezeu ne va da și un titlu, căci ne încredem în Duhul Sfânt pentru aceasta.

Biblia vorbește mult despre daruri mari pe care Dumnezeu le-a așezat în Biserică Sa ca să-o desăvârșească.

Aș vrea să iau ca titlu pentru predica mea din după-amiaza aceasta, **„De ce atât de mulți oameni cred că este greu să duci o viață de creștin?”** căci, cel puțin pentru mine, acesta este un subiect vital.

De ce se pare că unii sunt tot timpul în vârful casei, în timp ce alții sunt când sus, când jos? Sau de ce se pare că unii sunt

tot timpul în vale?

Prin faptul că primesc tot felul de scrisori cu rapoartele adunărilor, uneori sunt călăuzit să mă rog ca să aflu ce vrea Domnul să vorbesc Bisericii. Astfel, de multe ori este miezul nopții când ungera deosebirii lucrează și se pare că ai o confuzie.

Adesea se pare că unele duhuri se bucură, în timp ce altele sunt triste sau dezamăgite, însă Duhul Sfânt ne aduce subiecte ca cel de astăzi.

Gândindu-ne la Ezechiel, el a fost un profet al Domnului, care a vorbit cu opt sau nouă sute de ani înainte de venirea lui Mesia. Scriptura ne învață că în vechime Cuvântul lui Dumnezeu venea la profeți. Astfel, în Evrei 1.1-2 citim:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin profeți, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.”, prin Iisus Hristos.

Acești profeți erau văzători, iar când s-a făcut

trecerea de la Lege la har, Dumnezeu n-a încetat să ne mai trimită proroci,
deoarece în Noul Testament găsim că prorociile au mers mai departe.

Prorocia este un dar și poate veni peste unul sau altul din cadrul oricărei biserici locale. Oricine poate proroci unul după altul, însă în ce mă privește, profetul este un bărbat însărcinat cu slujba de profet.

Slujba de profet este dată pentru Biserică, în timp ce darul prorociei este dat în cadrul bisericii locale. Profeții sunt hotărâți de Dumnezeu prin cunoștința Sa mai dinainte; ei sunt născuți să fie profeți, nu sunt făcuți de cineva profeți, și noi am văzut că în Vechiul Testament, profeții sau văzătorii erau considerați vulturi. O, cât de mult îmi place să gândesc ca un vultur!

Eu mi-am petrecut o mare parte din viață studiind viața păsărilor și a animalelor, așa că am învățat multe despre natura lor.

Privind vulturii, am constatat că sunt păsările cele mai interesante pe care le cunosc, după porumbel. Vulturul este o pasăre de pradă, o pasăre a înălțimilor, de aceea, cea mai cumplită priveliște pe care o poți vedea este un vultur închis într-o cușcă. Eu am avut

ocazia să văd așa
ceva la o grădină zoologică: acel vultur se izbea cu toată
puterea în gratiile
cuștii încercând să scape de acolo. Sărmanul își lua avânt,
apoi se lovea cu capul
și aripile de gratii, cădea și privea în jur, după care se
repezea din nou și
se izbea de gratii. Toate penele de pe aripi erau rupte în
zona în care se
izbise, în încercarea de-a ieși din cușcă. Era atât de
istovit, că atunci când
lovea cușca, se prăbușea pe spate, iar ochii săi priveau spre
cer deoarece știa
că el este o pasăre a înălțimilor. Acea era natura lui.

Dar în Phoenix am văzut ceva ce m-a întristat și
mai mult: am văzut bărbați și femei care au fost născuți să
fie fii și fiice de
Dumnezeu, dar au fost încarcerăți de diavolul. Oh, să-i vezi
mergând pe stradă,
frământați de tot felul de pofte și plăceri, încătușați de
diavol, când ar
trebui să fie liberi; când ar trebui să fie fii și fiice de
Dumnezeu.

Vulturul poate zbura mai sus decât orice altă
pasăre. Nicio altă pasăre nu poate urca până la înălțimea la
care urcă el. Tot
așa, nu există niciun om, niciun învățător, evanghelist sau
păstor, care să
poată merge până unde au mers acei profeți, pentru că ei s-au
dus sus de tot,
mai sus decât puteți vedea voi.

Ochiul vulturului este mai ager decât al oricărei alte păsări, întrecându-l în toate privințele pe șoim, care are și el o privire ageră, dar numai pentru o anumită distanță. Însă vulturul este mai puternic, pentru că zboară mai sus decât șoimul. Dacă șoimul ar încerca să-l urmeze pe vultur la acea înălțime, ar muri.

O, cum aș putea să mă opresc aici, ca să vă arăt cum unii oameni încearcă să urce în locuri în care stau alții, dar nu pot suporta acest lucru căci nu sunt făcuți pentru ei!

Putea împăratul Ezechia să se urce acolo unde era Isaia? Chiar dacă era cel mai mare om din împărăție, el s-a întors cu fața la perete și a plâns cu amar, iar Dumnezeu i-a vorbit lui Isaia și l-a trimis să-i vorbească din partea Sa. Vedeți, Isaia a putut să urce acolo unde Ezechia nu a putut, chiar dacă aici pe pământ era suficient să spună numai un cuvânt și oricine s-ar fi plecat în fața lui. Isaia nu putea da poruncile pe care le putea da Ezechia, însă putea să urce în locul în care împăratul nu putea ajunge. Toate aceste lucruri sunt pentru un scop.

Astfel, vulturii lui Dumnezeu puteau urca într-un loc de unde vedeau ce avea să se întâmple peste cincisprezece, optsprezece sau două mii cinci sute de ani. Dacă ați putea merge deasupra pământului, ați putea

vedea ziua și noaptea în același timp: întuneric pe o parte și lumină pe partea cealaltă.

Așa a făcut și Ezechiel, vulturul lui Dumnezeu: s-a urcat atât de sus, încât a văzut timpul nostru și ne-a spus ce se va întâmpla.

Acum aș vrea să vă spun ceva: Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca Biserica Sa să fie condusă de intelectuali, atunci nu mai era nevoie ca Duhul Sfânt să facă ceva în ea. Înțelegeți? Dacă Biserica este condusă de intelect, nu mai este nevoie de Duhul Sfânt, ci ar trebui să-l căutăm pe cel mai deștept bărbat și să-l punem păstor. Apoi, ar trebui să avem cele mai mari clădiri și cei mai mulți membri. Ar trebui să-i scoatem afară pe cei care nu au școală și să-i aducem înăuntru pe intelectuali, pentru că atunci am fi cea mai bună biserică. Vedeți? Dacă acesta ar fi planul Lui – cel mai deștept predicator, cea mai modernă adunare și cei mai mulți intelectuali... dar eu nu am găsit nici măcar un singur text din Biblie, unde să scrie că biserica lui Dumnezeu a fost condusă prin înțelepciunea omenească. Prin urmare, cât timp încercăm să facem aceasta, ne luptăm în vânt.

Biserica lui Dumnezeu este condusă de Duhul Sfânt. După ce primim botezul Duhului Sfânt, El va lua în primire conducerea Bisericii

Sale, așa că nu vom mai avea nevoie de prea mult intelect; nu ne mai trebuie prea multă educație. Dar avem nevoie de Duhul Sfânt pentru că acesta este planul lui Dumnezeu. Acum noi știm aceasta.

Deci, nu trebuie să-i căutăm pe cei mai deștepți oameni din oraș, ca să facem biserica noastră mai bună; nu trebuie să-i căutăm pe cei mai bine îmbrăcați oameni din oraș, ca să facem biserica noastră mai bună; ci avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt pentru ca El să facă biserica noastră mai bună.

Să nu credeți cumva că încerc să sprijin analfabetismul, pentru că nu este așa, ci încerc să vă arăt că educația a luat locul Duhului Sfânt în biserică. Educația este bună, dar nu este în Planul lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost în Planul Său, atunci ar fi ridicat o mulțime de școli, cât timp a fost pe pământ. El a ridicat însă o Biserică alcătuită dintr-o mulțime de oameni fără școală, din pescari, care doreau să asculte de Duhul Sfânt și să fie călăuziți de El. Vedeți, Biserica Lui nu era formată din intelectuali.

Biserica are nevoie de o naștere, ea trebuie să fie născută din nou. Dacă va fi condusă de Duhul Sfânt, El n-o va conduce după vreun ritual, ci după Biblie, pentru că acestea sunt regulile pe care le-a așezat la început.

Biserica are nevoie de un botez. Ea nu are nevoie de o „lustruire”, nici de unul mai bun la amvon, nici de unul mai bine îmbrăcat, ci are nevoie de o inimă nouă; are nevoie de Duhul Sfânt; are nevoie de acea mare Ungere care schimbă viețile bărbaților și a femeilor, iar Dumnezeu a făgăduit că va lua inima de piatră și va pune în locul ei o inimă nouă. Când se întâmplă aceasta, are loc o schimbare. Eu am predicat despre acest lucru și în fața pentecostalilor. Fraților, noi avem puține lucruri cu care să ne lăudăm, pentru că am încercat să avem o mișcare liberă, ca cea de la Rusalii, dar am ajuns la o mulțime de culte, la confuzie și la contradicții.

Ce ar trebui să se întâmple în locul acesta, în după-amiaza aceasta? Eu cred că ar trebui ca fiecare biserică pentecostală să se adune împreună cu celelalte, undeva, pe un stadion, iar dacă nu ar fi atâta indiferență printre păstori și oameni ar fi altfel, Dumnezeu ar împlini ceea ce a făgăduit, pentru că El a zis: „*Vă voi da o inimă nouă*”, nu „*vă voi lustrui inima veche*”. Este dur, nu-i așa?

Cred că este greu să predici adevărul printre bapțiști, prezbiterieni și intelectuali, dar cred că este de două ori mai greu să-L predici în fața pentecostalilor. Așa este.

Biblia ne-a învățat că nu se poate pune vin nou în burdufuri vechi. Când am citit acest lucru pentru prima dată, m-a uimit, pentru că nu puteam înțelege cum vine asta, dar când am fost în Orient, am înțeles că în timpul acela nu erau sticle, așa că oamenii foloseau pentru păstrarea vinului burdufuri făcute din piele de animal. Acum, câtă vreme grăsimea rămâne în piele, aceasta este flexibilă, dar când pielea îmbătrânește, se uscă iar flexibilitatea dispare. Binecuvântat să fie Domnul! Atunci pielea se uscă, întepenește și nu mai cedează ci se rupe. Dacă pui un vin nou, nefermentat, care are încă impurități în el, într-o piele ca aceea, nu este o decizie înțeleaptă, pentru că vinul începe să fermenteze, forțează pielea burdufului și pentru că nu este flexibilă, se crapă, ceea ce duce la pierderea vinului.

Iisus a spus în altă parte: „...nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor...” (Matei 7.6), pentru că, dacă faceți aceasta, le pierdeți.

Să nu luați o biserică ce stă pe calea ei, ci lăsați-o să fie baptistă, pentecostală sau orice ar fi, pentru că atunci când vine „vinul cel nou”, și acela vine prin Cuvânt, El va spune: „Zilele minunilor sunt din nou aici.” Știți ce va urma? Când Vinul acela nou începe să pătrundă în acea piele veche și uscată, ea nu se mai poate întinde pentru că este așezată în ceea ce crede, așa că se va crăpa și va exploda. (Fratele

Branham imită
sunetul pocniturii pielii):

„Eu nu cred în minuni!” Iată.

Când Duhul Sfânt începe să spună că Isus Hristos este Domnul, Același ieri, azi și în veci, iar aceste cuvinte ajung într-o biserică uscată și veche, știți ce se întâmplă? Ei vor exploda. Asta-i tot.

Dacă spui că în ziua de rusalii S-a făgăduit că botezul Duhului Sfânt a fost dat pentru tine, pentru copiii tăi și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru, acea piele veche și uscată va plesni, și predica ta nu va fi luată în considerare. Așa este. Nu-i face bine deloc.

Mie mi-e rușine să văd că pieile pentecostale sunt chiar atât de uscate. Întoarceți-vă la Cuvânt!

Observați: Domnul a spus: „...vinul nou îl pun în burdufuri noi, și se păstrează amândouă...”

– Matei 9.17b - .

Pielea nouă are ulei în ea, deci este flexibilă, iar atunci când Duhul Sfânt vine jos și spune: „Botezul cu Duhul Sfânt este și astăzi la fel ca întotdeauna, iar vindecarea divină a rămas

aceeași în mijlocul
poporului.”, vinul nou începe să se „miște”, iar pielea i-o
permite. De fiecare
dată când Cuvântul lui Dumnezeu este predicat în puterea Lui,
pielea nouă va
striga: „Amin”, va ceda.

Vedeți acum înțelepciunea punerii vinului nou în
burdufuri noi?

În ziua cincizecimii, în camera de sus erau adunate
o sută douăzeci de piei noi, pentru că pieile vechi fuseseră
scoase afară.

Apoi, când Dumnezeu a venit din cer și a umplut acele piei
noi, ei au primit o

Viață nouă și au început să sară pe podea, încât se auzea din
stradă. Vedeți?

Acolo erau piei noi, burdufuri noi și Vinul cel nou al Duhului
Sfânt, iar când

acel vin plin de Viață a fost turnat în ele, pieile s-au
întins. Urmarea?

„Frate John, mie nu-mi pasă la care denominațiune
aparții, pentru că eu îi iubesc oricum pe oamenii aceia. Pe
mine nu mă
interesează dacă aparții la unitarieni sau la trinitarieni,
noi suntem frați.”

Aceasta este o piele nouă. Chiar dacă suntem de la
Adunarea lui Dumnezeu sau de la Biserica lui Dumnezeu, pielea
nouă se va

întinde și va lua înăuntru orice frate din jur. Dar pielea
veche de vacă, nu va

face aceasta, ci va plesni pentru că este uscată și țeapănă. Așa este.

Cu câțva timp în urmă am fost în Columbia Britanică, la vânătoare. Tocmai avusesem o adunare mare și eram foarte obosit.

Mă aflam la o distanță de o mie o sută de mile de șoseaua principală și aveam cu mine douăzeci și unu de cai.

În ziua aceea am urmărit un urs. Nu voiam să-l împușc, ci doar să mă uit la el, însă ursul nu avea încredere în mine că nu voi trage. Aveam un cal de trei ani care de când îl încălecasem prima dată, a tot încercat să mă trântescă. Dorind să scurtez drumul, m-am rătăcit, așa că mi-am luat căluțul și am urcat pe vârful muntelui ca să privesc în jur, pentru că de acolo puteam să îmi dau seama unde mă aflu.

Fiind ceață, nu am văzut mare lucru, așa că am pornit spre locul unde mă gândeam că ar putea fi tabăra. Călăream încet pentru că se lăsa seara. Curând a început să bată vântul, împrăștiind toată ceața, iar pe la ora nouă seara am putut avea cer senin. Luna strălucea ascunzându-se după câte un nor, apoi ieșea din nou.

Căluțul meu era transpirat destul de tare, așa că m-am gândit că ar trebui să-l las ca să se odihnească puțin.

L-am legat în
apropiere, după care m-am așezat pe o buturugă și mă gândeam:
„O, Dumnezeule,
cât ești de măreț!” Chiar în clipa aceea, un vânt care sufla
dinspre est, m-a
făcut să aud un zgomot. Auzindu-l, mi-am zis: „Oare de unde
vine acest zgomot
ciudat?”

Am privit în jur și am văzut că chiar în fața mea
era un loc ars. Voi știți cum arată un loc în care copacii au
ars din cauza
unui incendiu. Toată coaja era arsă pe ei, iar unii erau
căzuți jos, de aceea
era foarte greu să înaintezi printre ei.

De fiecare dată vântul sufla printre acele
trunchiuri acele trunchiuri arse și căzute, iar luna strălucea
peste ele, părea
de groază, dându-ți un sentiment foarte ciudat.

Părea a fi un cimitir cu pietrele de pe morminte
ridicate. Și de fiecare dată când vântul sufla, se auzea acel
șuierat jalnic.
O, ce sunet! Ascultându-l, mă gândeam: „Acesta este un loc de
groază!” după
care mi-am amintit un text biblic pe care obișnuiam să-l
folosesc. Este vorba
de Ioel 1.4 unde scrie: „*Ce a lăsat
nemâncat larva, a mâncat nimfa, ce a lăsat nimfa, a mâncat
omida, ce a lăsat
omida, a mâncat lăcusta.*” (traducere din engleză. În textul în
limba
română, în loc de larvă, nimfă, omidă și lăcustă, scrie:

Gazam, Arbeh, Ielec și Hasil). Mă gândeam că locul acesta era cu siguranță un tablou din Ioel. Apoi, ascultând acel sunet înfiorător m-am gândit la acele turnuri înalte ale bisericilor care ascund denominațiuni mari în spatele lor, care n-au însă niciun pic de viață în ele, la fel ca pielea uscată de vacă.

Dumnezeu trimite de fiecare dată un Vânticel, așa cum a făcut de Rusalii, însă singurul lucru pe care știu să-l facă, este să murmure și să geamă: „Zilele minunilor au trecut. Nu vă luați după asemenea lucruri.”

Apoi m-am gândit: „Ce-i face pe acești copaci să geamă așa?” Desigur, faptul că nu aveau viață în ei. De aceea gemeau așa, pentru că dacă ar fi avut viață, s-ar fi legănat după acel vânticel. Așa este.

Ce au lăsat luteranii, au mâncat metodiștii; ce au lăsat metodiștii, au mâncat prezbiterienii; ce au lăsat prezbiterienii, au mâncat nazarinienii; ce au lăsat nazarinienii, au mâncat penticostalii, ajungându-se în final la o grămadă de biserici mari și sterpe, care n-au nimic în ele. Exact așa este. Iar dacă cumva ajunge vreo trezire prin ele, spun imediat: „Să nu aveți nimic a face cu aceasta! Stați departe de ea!”

O, frate, acela era un tablou foarte sumbru!

Dar Ioel a spus: „*Vă voi restitui, zice Domnul.*”

Și stând acolo, m-am gândit: „Cum o vei face, Doamne?” Imediat a suflat încă o rafală de vânt peste acel loc, și atunci am observat jos, sub acei copaci, o mulțime de rămurele tinere, niște copaci care abia ieșiseră afară. O, și de fiecare dată când vântul sufla printre acei copăcei, ei strigau și săreau ținându-se unul de celălalt, sau cum spune David: „băteau din palme”. Cât de flexibili erau, toți legănându-se în bătaia vântului.

„Eu vă voi restitui, zice Domnul.”

Am observat că pomișorii aceia erau verzi și flexibili, pentru că aveau viață.

Vedeți, fraților? Duhul Sfânt nu a fost trimis pentru intelectualii țepeni, apretați și morți, ci a fost trimis pentru bărbații și femeile care sunt liberi, născuți din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu a fost trimis la intelectuali, ci la cei cu inimile smerite și duhul zdrobit, indiferent dacă au educație sau nu, pentru că sunt flexibili la

adierea Lui.

M-am întrebat apoi, ce-l face pe acel vânt să sufle? Oare așa vrea el? Și Ceva îmi spunea parcă: „Nu, el nu suflă pentru că așa vrea, ci pentru că atunci când acei copăcei sunt scuturați, rădăcinile lor pot crește mai adânci, ceea ce înseamnă că vor avea un echilibru mai bun.”

Acesta este secretul unei treziri: niște oameni flexibili, dar nu la o discuție intelectuală, ci la primirea Duhului Sfânt, reacționând cu bucurie la auzirea Cuvântului lui Dumnezeu și fiind flexibili la ungerea Duhului.

Ce urmare are aceasta asupra Bisericii? Îi mișcă rădăcinile făcându-le astfel să meargă și să se înfășoare în jurul rădăcinilor bisericii lui James, în timp ce rădăcinile bisericii lui James se înfășoară în jurul acestei biserici. Și știți ce se întâmplă atunci? Toți, împreună, sunt o pădure mare și unită, așa că nici chiar toți diavolii din iad nu-i mai pot mișca.

Acum observați că Biblia spune în textul citit: „*Vă voi da o inimă nouă*”. Nu una lustruită, ci una nouă.

0 femeie bătrână nu are nevoie de o operație

plastică, ci îi trebuie o naștere.

Tot așa, vechea biserică are nevoie de nașterea din nou, pentru că Domnul nu spune: „vă voi lustrui inima veche”, ci „*voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne.*” (Ezechiel 36.26). Acea inimă nouă stă exact în mijlocul ființei voastre, pentru că sufletul ocupă un loc în inima voastră.

Știința nu a știut aceasta până nu demult, de aceea bătrânii critici ai Bibliei spuneau: „Dumnezeu a făcut o greșală când a spus că omul crede cu inima.” Ei susțineau că în inimă nu există facultăți mintale, și deci, dacă cineva crede, crede cu capul, nu cu inima. În ce mă privește, eu spun numai ceea ce spune Cuvântul și cred așa cum este scris, iar Biblia spune că se tâlcuiește singură. Astfel, dacă Dumnezeu ar fi vrut să spună cap, ar fi spus cap, dar El nu a spus cap, ci inimă.

În urmă cu doi sau trei ani, într-un ziar din Chicago a apărut, pe prima pagină, un articol în care se spunea că s-a descoperit că în inima umană există un compartiment micuț în care nu sunt nici măcar celule de sânge. Ei spun că acel compartiment micuț este ocupat de suflet, ceea ce dovedește că Dumnezeu a avut dreptate.

Deci, omul gândește cu capul, dar crede cu inima. Acesta este adevărul. Intelectul va argumenta întotdeauna, dar inima nu are niciun argument, ci crede Cuvântul și-L primește așa cum este. Biblia spune că noi trebuie să aruncăm toate argumentele și să credem, nu să argumentăm.

„Vă voi da o inimă nouă...” Aici, cei mai mulți oameni fac o mare greșeală, crezând că este vorba de Duhul Sfânt. Astfel, metodiștii erau siguri că L-au primit atunci când au strigat. Astfel, spuneau: „O, frate, Îl avem!”, dar s-a dovedit că aveau doar o mulțime de strigăte, și nu pe Duhul Sfânt. Așa este. Apoi au venit pentecostalii, care spuneau: „Îl primim când vorbim în limbi”, dar s-a dovedit că au avut o mulțime de vorbiri în limbi, și nu pe Duhul Sfânt. Desigur. Voi credeți aceasta, nu-i așa?

Ei bine, acum avem tot felul de lucruri și totuși Duhul Sfânt nu-i, pentru că voi trebuie să-L primiți. Și cum știți că L-ați primit? Simplu: când Duhul Sfânt vine din cer, schimbă viața voastră, așa că ea va rodi roadele vieții unei făpturi noi, căci este scris: *„După roade îi veți cunoaște.”* (Matei 7.20).

Acesta-i motivul pentru care sunteți când sus, când jos. Voi ați primit un duh nou și ca urmare, încetați să mai beți; ați primit

un duh nou, încetați să mai mințiți. Ați primit un duh nou, puteți face aproape orice lucru bun, dar nu despre aceasta ne vorbește Dumnezeu aici, ci El a spus:

„vă voi da o inimă nouă și un duh nou.”

De ce? Ca să trăiți pentru El.

Păi, voi nu ați putut trăi nici pentru voi înșivă, cu duhul pe care l-ați avut! Nu ați fi putut trăi cu vecinii voștri; nu v-ați fi putut uni cu omul de după colț; nu v-ați fi putut uni cu acești creștini. De ce? Pentru că aveți un duh îngrozitor. Vedeți? De aceea a trebuit să vă dea un duh nou.

Apoi a adăugat: *„Voi pune Duhul Meu în voi.”* (v. 27). Aici este diferența: *„Voi pune Duhul Meu în voi.”*

Înțelegeți acum de ce este atât de greu când mergi în biserică și găsești păreri diferite? Atunci spui: „Știi ceva? Eu cred că trebuie să merg la biserică.”, iar când te întorci acasă zici: „Aleluia! Îl am.” O, nu, nu îl ai! Mergi iarăși la biserică și spui: „Cred că s-a întâmplat ceva, pentru că nu mai privesc lucrurile ca și până acum. Aleluia!” Dar, după câteva zile, ești din nou în aceeași veche stare de îndoială și de argumentări:

„Păi, păstorul Cutare a spus că nu este corect așa, și eu îl cred, așa că voi face asta și cealaltă.” În felul

acesta, însă, vei fi
când sus, când jos; când înăuntru, când afară, ceea ce
dovedește că nu ai mers
destul de departe.

Poate ziceți: „Frate Branham, eu am toate
dovezile!” Știu, dar noi nu vorbim despre dovezi, ci despre
roade. Așa este.

Eu am văzut păgâni care strigau, vorbeau în limbi,
puneau jos un creion care scria în limbi necunoscute, în timp
ce o vrăjitoare
citea și tălmăcea, spunând numai adevărul.

Ascultați-mă! Dacă un om poate vorbi în limbi, dacă
poate striga, dacă poate vedea vedenii, dacă poate face
oricare din aceste
lucruri, dar nu are dragoste divină, este pierdut. Acesta este
adevărul. Înțelegeți?
Hristos trebuie să fie în inimă, așa că nu vă lăsați înșelați
de semne și
dovezi. Acum sunt tot felul de semne, pentru că Biblia spune
că în zilele din
urmă se vor ridica proroci mincinoși care vor face semne și
minuni ca să-i înșele
pe cei aleși. (Matei 24.24). Întoarceți-vă, deci, la semnele
Bibliei.

*„Vă voi da o
inimă nouă...și voi pune Duhul Meu în voi.”*

Observați: inima nouă este pusă chiar în mijlocul

vostru; apoi, duhul cel nou este pus exact în mijlocul inimii voastre noi,
pentru ca Duhul Sfânt să vină în mijlocul duhului nou din inimă.

Este la fel ca resortul principal din ceas. Dacă
acel arc stă în mijlocul ceasului, va controla fiecare mișcare a aceluia ceas.

Cred că înțelegeți aceasta.

Fraților, eu nu spun aceasta ca să fiu diferit de ceilalți, ci pentru că știu că într-o zi voi sta la judecată, față în față cu voi. Vedeți voi, dacă arcul din ceas coordonează restul mișcărilor, astfel încât totul să meargă perfect, ceasul va indica timpul exact.

La fel se întâmplă când Duhul Sfânt este în mijlocul duhului vostru, atunci El va coordona fiecare mișcare a voastră,
astfel încât veți păși în totul conform timpului lui Dumnezeu, adică conform Bibliei. Atunci tu nu mai minți, nu furi, ești amabil, ai pace, bucurie, răbdare, evlavie, blândețe, pentru că roadele Duhului vor „ticăi” exact după bătaia aceluia Arc. Înțelegeți ce vreau să spun? Cine face toate acestea? Arcul principal, Duhul Sfânt din voi. Nu biserica voastră, nici păstorul vostru; nici strigătele voastre sau vorbirea voastră în limbi; nici serviciile voastre de vindecare, ci Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care locuiește în

mijlocul noului

vostru duh. El face ca biserica să funcționeze ca o mare legătură de dragoste.

O, prieteni, nu avem noi nevoie de aceasta? Cercetați-vă fiecare dintre voi astăzi! Cercetați-vă prin Cuvânt și vedeți dacă viața voastră „ticăiește” sau nu în felul acesta. Care sunt roadele voastre? De unde știți că țineți timpul exact?

Fraților, aveți nevoie de dragoste, pentru că dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie; este amabilă, prietenoasă, atentă, crede toate lucrurile și nădăjduiește toate lucrurile. (vezi 1 Corinteni 13).

Dacă toate aceste calități frumoase: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, evlavie, etc. „ticăiesc” în viața unei persoane, înseamnă că Duhul Sfânt este înăuntru. Dar aceste calități nu ies la suprafață prin intelect, ci doar prin botezul Duhului Sfânt. Numai El le poate aduce la suprafață. Dacă încercați să duceți o viață de creștin, sunteți doar niște imitatori.

Să nu uitați că Pavel a spus: „...și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2.20). Deci, viața pe care o trăiesc acum, nu o trăiesc eu, ci

Hristos care locuiește în mine. El a murit față de lucrurile lumii, astfel ca Hristos, Resortul principal, să „ticăiască” exact în felul în care o cere Dumnezeu aici în Biblie. Ați înțeles ce vreau să spun?

Acesta-i motivul pentru care ne certăm unul cu altul; acesta-i motivul pentru care avem neînțelegeri și pufăieli în mijlocul nostru; acesta-i motivul pentru care o adunare nu poate avea părtășie cu cealaltă; acesta-i motivul pentru care unitarienii nu se înțeleg cu Adunarea lui Dumnezeu; acesta-i motivul pentru care metodiștii nu se înțeleg cu bapțiștii; acesta-i motivul pentru care prezbiterienii nu se înțeleg cu ceilalți; acesta-i motivul pentru care sunt atâtea fracțiuni, diferențe, certuri și alte lucruri. Ele vor continua până când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va veni în mijlocul Bisericii Lui și va începe să pregătească acea putere a lui Dumnezeu...

Vedeți, necazul este că noi privim mai mult după dovezi decât după Resortul principal. Ne uităm cât de mare este biserica, ce turn mare avem pe ea, ce frumos sunt îmbrăcați oamenii, ce frumos zice păstorul nostru „A-a-min”, ca un vițel care moare de crampe. Noi avem toate acestea în biserică, dar am părăsit Resortul principal.

Cuvântul spune însă: „*Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și*

*îngerești, și n-aș avea
dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.*

*Și chiar
dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și
toată știința;
chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții,
și n-aș avea
dragoste, nu sunt nimic.” (1 Corinteni
13.1-2).*

O, voi oameni ai lui Dumnezeu, nu părăsiți Arcul
principal, indiferent cât de bine arată celelalte lucruri din
ceasul acela,
pentru că dacă Arcul principal nu este acolo, ceasul nu va
arăta timpul corect.
Aleluia! Glorie!

Atunci, putem să ne numim cum vrem: prezbiterieni,
bapțiști, penticostali sau cum am vrea, câtă vreme Resortul
principal, Duhul
Sfânt, nu este acolo, ticăind dragostea, bucuria, pacea,
evlavia, răbdarea, noi
facem numai spectacol.

Nu-i de mirare că nu puteți avea un serviciu
adevărat de vindecare. Spre ce altă temelie și-ar putea
îndrepta Dumnezeu
oamenii? Aceasta este singura Lui Temelie, așa că nu mai poate
fi pusă alta.

Noi vom putea pune o altă temelie, dar va trebui să

constatăm că Arcul principal nu mai este.

Constructorii s-au gândit că pot zidi templul și fără acea Piatră ciudată pe care n-au putut s-o potrivească nicăieri, așa că au aruncat-o afară, între niște buruieni, dar curând au ajuns la concluzia că aceea era Piatra esențială a construcției: Piatra din capul unghiului.

Frați și surori, noi am avut o mulțime de senzații și tot felul de dovezi, dar dacă nu ne întoarcem înapoi la Resortul principal, biserica noastră va fi la fel de uscată ca și celelalte. Noi trebuie să ne întoarcem până la acel Ceva care va da fiecărui mădular pace, bucurie și toate celelalte roade, ducându-l pentru totdeauna pe vârful Muntelui, unde va înălța laude către Dumnezeu.

O, Doamne, aș vrea să vă pot face să înțelegeți!

Când jugul devine ușor, el nu se va freca în jurul gâtului, va fi plin de dragoste, dar dacă este plin numai de emoții, în curând va freca gâtul.

Voi puteți veni la biserică să strigați și să dansați; puteți repeta „Doxologia” sau așa zisul „crez apostolic”. Spun „așa zis”, pentru că nu s-a scris niciodată un astfel de crez care să

spună: „Cred în sfânta Biserică Romano-Catolică și în comuniunea cu sfinții...” pentru că Biblia este împotriva la așa ceva. Dacă apostolii au avut vreodată un crez, atunci acela suna astfel: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”* (Fapte 2.38).

Acesta este „crezul apostolic”, dacă vreți să-l numiți așa, și nu „o comuniune cu sfinții (morți)”, deoarece acest lucru este osândit de Cuvânt.

Poate sunteți în stare să spuneți tot catehismul bisericii voastre, ca să dovedeți că sunteți un membru loial al bisericii – luterane, catolice, metodiste, sau care are acel catehism, dar vreau să vă spun ceva: faptul că știți catehismul, nu înseamnă că aveți Viață; nici faptul că cunoașteți biserica nu înseamnă Viața; nici faptul că cunoașteți Biblia nu înseamnă Viață, ci Viața înseamnă să-L cunoști pe El, Resortul principal.

Poate tu strigi puțin în biserică, dar când mergi pe stradă și cineva îți zice: „Să știi că ești un holly-roller”, o, aceasta te freacă tare rău! Sau dacă cineva îți zice: „Aseară te-am văzut strigând în biserică. Ai făcut-o până ți-a căzut părul în jos. Ei bine,

John, dacă te mai
porți așa, noi ne depărtăm de tine și de grupul acela!”
aceasta te va freca din
nou. Vedeți? Însă atunci când Resortul este acolo, vei
răspunde cu dragoste.
Atunci jugul este ușor, așa că vei putea purta orice.

Ei te vor numi holly-roller și cum vor, dar jugul
este atât de ușor încât poți să îl pui pe umăr și să-l duci
fără probleme. De
ce? Pentru că ești înjugat cu Resortul principal, iar atunci
nu mai ești tu, ci
El este Cel care ticăiește.

Atunci îți este la fel de ușor cum i-a fost lui
Samson, când a apucat porțile cetății din Gaza, le-a scos
împreună cu zăvorul,
le-a pus pe umeri, și le-a dus pe vârful muntelui din fața
Hebronului.
(Judecători 16.3).

Atunci, când cineva îți spune că ești un holly-roller
sau își bate joc de tine, vei lua și tu acea povară și o vei
duce pe un anumit
munte, numit Calvar, și te vei ruga. Amin. Ce va urma? Va veni
dragostea.

Apostolii au vrut să ne arate care era puterea lui
Dumnezeu. Ați văzut care era puterea Lui? El ne duce acolo, la
trupul Domnului
Isus: mort, cu rănille lăsate de cuie în palme, cu fața palidă
din pricina morții,
zăcând în mormânt. Un roman pecetluse mormântul cu o piatră

mare, care fusese
rostogolită de mai mulți oameni. El zăcea acolo mort, iar
centurionul roman a
confirmat că murise. Și nu numai el, ci și ceilalți, așa că L-
au pus în mormânt
până avea să treacă Sabatul. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu
voia să-și arate
puterea.

Eu pot să văd acea mulțime de soldați fugind ca
iepurii, deoarece în timp ce păzeau mormântul, a venit un
Înger care a împins
piatra de la intrare cu degetul. Pot să văd cum paloarea
morții a început să
plece de pe fața Lui, iar sănătatea a început să înflorească,
oh, și-L pot auzi
strigând:

*„Toată
puterea Mi-a fost dată...”* (Matei 28.18).

Da, pot să-L văd câteva zile mai târziu, vorbind cu
ucenicii Săi și spunându-le să meargă în toată lumea, ca să
predice Evanghelia
la orice făptură, căci El va fi cu ei până la sfârșit, iar
lucrările pe care
le-a făcut El, le vor face și ei, fiind urmați de aceleași
semne. Și în timp ce
vorbește cu ei, priviți! Eu pot vedea cum de sub picioarele
Lui, se ridică o Lumină.
Ce este aceasta? Ea încalcă și sfidează legile gravitației,
pentru că este
Puterea lui Dumnezeu. Ce era El? Centrul gravitației. Și iată-
L că începe să se

ridice, spunând: „*Mă duc, dar Mă voi întoarce, ca să fiu cu voi și în voi.*” Aceea era Puterea lui Dumnezeu, care încălca legile gravitației.

Dacă vreți să vedeți puterea lui Dumnezeu, haideți să facem o scurtă călătorie, dar aș vrea să fiți cât se poate de respectuoși.

Acum aș vrea să înțelegeți bine că nu biserica, nu cunoașterea Bibliei și niciun alt lucru, nu poate să vă schimbe, ci doar dragostea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt care locuiește în mijlocul unui duh înnoit ce nu mai bea, nu mai fumează, nu mai minte. Atunci Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate să-Și înceapă lucrarea în acel duh. Atunci veți sta tot timpul pe vârful muntelui, chiar dacă vin lucruri bune sau rele, căci aveți numai biruință. Asta-i tot: trăiți sau muriți.

Când Pavel a știut că urmează să i se taie capul, a spus: „*M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*”

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4.7-8).

Atunci, Mormântul s-a uitat înapoi și a zis:
„Pavele, în câteva minute te voi avea.” Dar Resortul principal
ticăia încă în
inima lui Pavel, așa că el a putut spune:

*„Unde îți
este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? Arată-mi
cu ce mă poți
speria! Arată-mi cu ce mă poți convinge să las crucea jos!*

*Dar
mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin
Domnul nostru Isus
Hristos!” (1 Corinteni 15.55,57).*

Vedeți cine sunteți? Vedeți ce mari sunteți? Cine
sunteți de fapt? Umblați prin oraș cu trupul vostru de
șaptezeci de kilograme,
care nu valorează mai mult de optzeci și patru de cenți, oh,
fraților, și vă
purtați de parcă ați fi stăpânii întregii țări. Acest lucru nu
îi exclude nici
pe predicatori. Desigur.

Ei spun: „O, eu am cea mai mare biserică din oraș!”

Fraților, nu ar trebui să faceți aceasta, pentru că
s-ar putea să trebuiască să vă pocăiți într-o zi.

„O, eu sunt prezbitarian!” Este în ordine, eu nu mă
supăr pentru aceasta, și nici Dumnezeu nu se supără, dacă ai

Resortul principal

înăuntru. Acela este cel mai important lucru, iar dacă-L ai nu te vei mai simți tu important.

Cu câțva timp în urmă am discutat cu un doctor și l-am întrebat: „Doctore, este adevărat că eu îmi reînnoiesc viața de fiecare dată când mănânc?”

„Da, domnule”, a răspuns el.

„Și este adevărat că trupul meu este alcătuit din 16 elemente ale pământului?”

„Da, este adevărat.”

Eu sunt alcătuit din șaisprezece elemente: calciu, potasiu, petrol, lumină cosmică etc., toate împreună alcătuind persoana mea.

Apoi l-am întrebat: „Deci, de fiecare dată când mănânc, îmi reînnoiesc viața, da?”

„Așa este.”

„Păi, eu mănând fasole, cartofi, carne și pâine, exact cum măncam la șaisprezece ani. Atunci, de fiecare dată când măncam, mă

făceam mai mare și mai puternic, dar acum, de fiecare dată când mănând devin mai slab și mai bătrân.”

Dacă turnați apă dintr-un ulcior într-un vas, până la jumătate, veți vedea că după aceea, cu cât veți turna apă, cu atât nivelul ei va scădea. Spuneți-mi cum explicați aceasta științific? Vedeți, nu se poate explica decât prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Fraților, este o întâlnire la care trebuie să mergem cu toții. Așa este, căci a fost hotărât ca omul să moară. Și moartea se instalează în voi cam de la douăzeci sau douăzeci și cinci de ani, indiferent câte produse de calitate ați pus pe fața voastră sau pe buzele voastre. Soră, tu vei ajunge negreșit la acea întâlnire. Așa este.

Fraților, poate tu porți smoching (haină bărbătească de gală) și-l eviți pe cel ce umblă în salopetă, dar nu uita că ești numai un pumn de țărână, un amestec de calciu și de potasiu... Asta-i tot. Nu uita că ești făcut din același material ca și cel sărac.

Spuneți-mi, dacă o mamă dorește să aibă o fetiță sau băiat, îl cheamă cumva pe medic și-i spun: „Doctore, aș vrea să zgârii puțin pământul pentru niște calciu, potasiu, și petrol, apoi să vii în fiecare zi ca să-mi faci copilul cu ochi căprui, cu păr castaniu și

ondulat.”? Face ea
aceasta? Nu, domnilor, pentru că nimeni nu poate face așa
ceva.

Chiar dacă sunteți din țărâna pământului, totuși
Dumnezeu v-a făcut. El este singurul care vă poate face. Cum o
face? Prin
substanțele organice din hrană. De unde vine hrana? Din
pământ.

Acum fiți puțin atenți, vă rog. Voi, prezbiterienilor,
baptiștilor, penticostalilor, ascultați-mă doar un minut. Și
voi, care sunteți
înțepeniți în denomiinațiunile voastre.

Priviți. Ca să trăiesc fizic, eu trebuie să mă
hrănesc, iar mâncarea pe care o consum, se transformă în
celule de sânge. Este
fparte ciudat că ei nu pot lua mâncarea și s-o tranforme în
celule de sânge. Nu pot face o astfel de
mașinărie. De ce? Pentru că numai singur Dumnezeu poate face
această
trasformare.

Celula de sânge are viața în ea, dar oamenii nu pot
produce viața.

Fiți atenți. Ca să trăiesc, în fiecare zi trebuie
să mă hrănesc cu substanțe moarte. Înțelegeți? Este nevoie ca
ceva să moară, ca
să pot trăi eu. Astfel, dacă mănânc carne de oaie, este
necesar ca acel animal

să moară; dacă mănânc pește, trebuie să moară peștele; dacă mănânc pâine, trebuie să moară acel grâu; dacă măcând cartofi, trebuie să moară cartofii. Deci, ca să pot trăi eu, trebuie să moară ceva. Dacă nu s-ar întâmpla aceasta, aş muri eu.

Dar dacă trupul vostru fizic trebuie să trăiască prin hrănirea cu aceste substanțe moarte, cum este cu duhul din voi? Înseamnă că și aici este nevoie să moară ceva, ca să puteți trăi din nou... și nu a murit o biserică, nicio organizație, sau un grup de oameni, ci a murit Fiul lui Dumnezeu, de aceea, numai acest Resort principal poate face biserică. Sa să ticăiește. Cum? Nu printr-o strângere de mână... Voi puteți aparține la o biserică „mai bună”, cum ziceți voi, dar Cuvântul spune că acest lucru nu se face prin intelect, ci prin Duhul, „*nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu.*”, a spus Domnul. (Zaharia 4.6).

Haideți să facem o scurtă călătorie, pentru un minut. Știți cum arăta pământul, la început, când a ieșit din ape? Era rece, sterp și pustiu. Nicăieri pe el nu exista nicio urmă de viață. Știința spune că a venit de la soare, însă de oriunde ar fi venit, este clar că la început nu era nicio urmă de viață pe el.

Fiți atenți, prieteni. Dacă trupul vostru este făcut din țărâna pământului, înseamnă că a fost așezat de la început în pământ, este adevărat? Toate elementele din care este format trupul vostru pământesc: calciu, potasiu, petrol etc., au fost puse de la început în pământ, adică atunci când Pământul a fost scos din ape.

Acum priviți ce s-a întâmplat și vă rog să rețineți. Logosul a ieșit de la Dumnezeu, marele Duh Sfânt.

Haideți să transpunem aceasta în imagine.

Pot să-L văd cu două aripi mari, stând și privind spre pământ, după care s-a așezat să clocească. Și în timp ce clocea, văd cum ceva petrol, calciu și alte elemente se adună împreună și un crin de Paști, își scoate capul afară, ca primul lucru de pe pământ.

„Oh”, a spus Dumnezeu, „este frumos!” și a continuat să clocească. După un timp au început să iasă iarba și plantele, iar Duhul Sfânt a continuat să clocească. Ce s-a întâmplat apoi?

Tot din țărână au ieșit și păsările, dar Duhul Sfânt continua să clocească. Și după un timp, a ieșit din țărâna pământului un om, iar atunci, Dumnezeu și-a încetat creația. A privit spre om și a zis: „Este frumos!”, dar pentru că Adam părea singur, a luat o mică

coastă dintr-o parte a
trupului lui Adam și i-a făcut o mireasă frumoasă.

Acum pot să-i văd, așa ca astăzi, cum Eva îl ținea
pe Adam de braț, în timp ce se plimbau prin grădina
Paradisului, unde nu era
tristețe și nici moarte. Ea nu avea nevoie de machiaj. Nu,
domnilor, căci era
frumoasă pentru totdeauna.

După un timp, a început să sufle vântul, iar Eva a
privit spre Adam și i-a zis:

„O, Adam, vântul acesta...” Atunci el a spus
simplu: „Liniștește-te!” și vântul l-a ascultat, pentru că el
era un fiu al lui
Dumnezeu.

Apoi s-a auzit un răget, dar Eva nu avea de ce să
se teamă, pentru că totul era desăvârșit înaintea lui
Dumnezeu. Deci s-a auzit
un răget pe care ea nu-l mai auzise niciodată până atunci, dar
voi știți că
Adam a fost cel care-i dăduse numele: „Leo”, adică „Leu”. Și
Adam i-a spus
leului: „Vino aici, Leo!” și leul l-a ascultat. Apoi s-a auzit
un alt răget;
era Șita, tigru. Adam s-a jucat cu amândoi, căci erau ca
niște pisici care
alergau în jurul lor.

Când s-a înserat, Eva a spus: „O, Adam, soarele

merge spre apus”, iar el i-a răspuns: „Trebuie să mergem la închinare”.

Nu simțiți ceva în timpul când se înserează, când vreți să fiți singuri?

Astfel, când a sosit timpul de închinare, Adam a luat-o pe Eva de braț și s-au dus la biserică. O, aceea nu avea o turlă înaltă și nici scaune de pluș, ci era făcută, probabil, dintr-o grămadă de trunchiuri adunate. Și, în timp ce ei îngenunchiau și se rugau, soarele apunea, iar Duhul Sfânt, Cel care clocise peste pământ, scoțându-i din țărână, a pus acea Lumină sacră în tufișul din apropiere, după care le-a zis cu iubire:

„Copii, v-a plăcut să stați pe pământul pe care v-a așezat Domnul Dumnezeu?”

„O, da, Tată. Ne-a plăcut.”

„Copii, soarele apune, de aceea am venit jos ca să vă spun „Noapte bună”.

Mie îmi place să-mi iau soția de mână și să mergem împreună la pătuțul lui Iosif, să-i iau mânuțele și să spun: „Mami, uite că are mâinile ca și ale tale”, la care ea zice: „Da, tati, iar eu

cred că ochii seamănă cu ai tăi.”

Vedeți, noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu.

Apoi, îl sărut pe micuțul Iosif și merg la Sarah. O sărut și pe ea, după care mă furizez la Rebeka, făcând același lucru. În inima mea este ceva căruia îi place să facă aceasta.

Tot așa, și Dumnezeu a sărutat micuța familie și i-a lăsat să doarmă, așezându-i lângă ei pe leul Leo și pe tigrușul Șita, așa că nimeni nu le putea face niciun rău.

Tatăl veghea asupra lor, așa că nu li se putea întâmpla nimic rău.

Știți că într-o zi ne vom întoarce la aceasta din nou?

Ei erau fiii lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt a clocit și i-a scos din pământ.

Dar priviți ce s-a întâmplat după ce a venit păcatul. După ce femeia a făcut ceea ce a făcut, ea trebuie să aducă viața pe lume.

Dumnezeu vă aduce pe lume, scoțându-vă din țărâna pământului. Nimeni altcineva nu poate aduna elementele la un loc și să facă o ființă umană, afară de Dumnezeu. El v-a făcut așa cum sunteți. Cum? Din țărâna pământului. Și dacă Duhul m-a scos din țărâna pământului, eu pot să aleg liber dacă Îl primesc sau dacă Îl resping. Dacă vreau viața, pot s-o am; dacă vreau s-o refuz, sunt liber s-o fac, dar în cazul acesta îl aleg pe Satana.

Dacă Îl doresc pe Dumnezeu, pot să Îl aleg pe El.

Fraților, această alegere stă în fața oricărei persoane de pe pământ. Dar eu nu pot să-L am prin concepțiile mele mintale. De ce? Pentru că Duhul Sfânt m-a scos afară din țărână. Și dacă Duhul Sfânt m-a făcut ceea ce sunt, fără să am posibilitatea de a alege, cu cât mai mult poate să mă ducă înapoi din țărâna pământului, prin alegere. Deci, nu inteligența mea, nu apartenența mea la biserică, sau altceva de felul acesta, poate face aceasta, ci Duhul Sfânt este Cel care mă cheamă, iar eu Îi răspund. O, și El și-a ridicat mâinile și a jurat că mă va învia în ziua de apoi.

Fraților, inteligența nu poate face aceasta, ci este lucrarea Duhului Sfânt, care aduce ființa umană la locul ei.

Hotărâți-vă astăzi și alegeți!

O, ce fericită zi!

Eu mi-am pus nădejdea în Tine,

Mântuitorul și Dumnezeuul meu.

Orice altceva ar face restul lumii,

Totul este nisip mișcător.

Nădejdea mea este în Tine.

Duhul Sfânt care se mișcă prin Cuvântul Său spune:

*„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu
orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

„Da, Duhule Sfânt.”

*„Eu am promis
Viața veșnică tuturor celor ce cred.”*

„Eu cred, Duhule Sfânt”.

„Atunci Eu te

voi sigila."

Atunci vedeți cum viața voastră începe să se miște.
Dar nu biserica voastră, nici denomi-națiunea nu fac aceasta,
ci Duhul Sfânt. Ce
se întâmpă atunci? Când vechiul duh pleacă din om, Biblia
spune că el merge în
pustie și umblă pe acolo, iar când se întoarce, găsește casa
măturată.

Odată, tu ai trăit într-un loc murdar, unde toți
dracii și șobolanii trăiau certându-se și luptându-se între
ei, dar când a
venit Duhul Sfânt înăuntru, El nu poate trăi într-un asemenea
mediu. Vedeți?

Acesta-i motivul pentru care oamenii de astăzi pot
striga și țipa, dar trăiesc cum vor după aceea.

Când însă vine Duhul Sfânt înăuntru, El ia marele
Buldozer al lui Dumnezeu și sapă vechea cale, aruncând
murdăria afară; o aruncă
în Marea Uitării, amenajează locul, își pune acolo o vilă mare
și trăiește în
ea. Apoi în jurul acelei case înfloresc florile dragostei, ale
bucuriei, păcii,
răbdării, bunătății și credinței. Glorie! Asta-i tot.

Dar dacă mai aveți indiferență și minciună; dacă
sunteți egoiști față de alți creștini, înseamnă că Duhul Sfânt
nu a „amenajat”
încă viața voastră. Amin.

Lăsați-vă de șobolanii voștri!

Când vine Duhul Sfânt ia acea indiferență, și vă face plini de dragoste, bucurie, pace, și toate celelalte, așa că florile înfloresc în jurul casei voastre. Satana nu mai poate pune piciorul lui murdar acolo, pentru că viața voastră este moartă, iar voi sunteți ascunși în Dumnezeu, prin Hristos, și pecetluiți cu Duhul Sfânt.

Ce iese atunci la suprafață? Aceste flori care-L însoțesc de fapt pe Duhul Sfânt.

Fraților, voi nu veți putea aduce flori artificiale și să le puneți în grădină, pentru că ele nu au viață. Astfel, dacă spui: „Păi, eu trebuie să mă duc la biserică și să fiu așa...” ești doar un mizerabil nenorocit. Acesta este adevărul.

Când însă acolo este Duhul Sfânt, El iubește. Dacă El nu este în inima ta, ești doar un fariseu bătrân, adică un actor, pentru că „fariseu” înseamnă „actor”. Înseamnă că tu încerci doar să te porți religios, căci dacă ai avea cu adevărat Duhul Sfânt, El ar pune în inima ta dragoste pentru orice om care crede în Numele Domnului Isus Hristos.

Fariseu înseamnă actor. Deci, tu încerci să pari a fi ceea ce nu ești în realitate; tu ai flori artificiale, iar

casa ta este din carton, așa că șobolanii au mâncat-o. Așa este.

Duhul Sfânt este Conducătorul Bisericii, iar El este Dragostea lui Dumnezeu.

Un om care a încercat să vorbească despre dragostea lui Dumnezeu, a spus că dacă tot oceanul ar fi plin de cerneală, iar cerul ar fi un pergament imens; dacă fiecare pai ar fi o peniță și fiecare om, un scriitor care să scrie despre Dragostea lui Dumnezeu, oceanul ar seca, iar pergamentul nu ar putea cuprinde tot ceea ce s-ar putea scrie despre Ea. Acesta este Duhul Sfânt.

De această Dragoste are nevoie Phoenix-ul; de această Dragoste are nevoie întreaga lume; de această Dragoste are nevoie biserica.

Dacă dragostea, bucuria, pacea și toate celalalte lucruri sunt puse la locul lor, atunci noi suntem o biserică unită, care merge spre slava lui Dumnezeu.

Gândiți-vă că totul depinde de voi. Acesta este Cuvântul: vreți să-L primiți, sau Îl veți respinge? Sunteți vinovați?

Trăiți cumva pe calea Diavolului, încercând să vă forțați să mergeți ca un creștin? Sau în inima voastră este Dragostea lui

Dumnezeu care dă peste și care face ca toate aceste flori să înflorească de-a pururi în jurul Casei lui Dumnezeu, în prezența sfințeniei Sale care le dă viață?

Dacă este așa, atunci în jurul vostru va fi tot timpul o dulce mireasmă; atunci nu veți mai auzi criticile și nu le veți mai da atenție. De ce? Pentru că Duhul Sfânt este în viața voastră și o conduce.

Dacă nu este așa, n-ați vrea ca în timp ce stați cu capul plecat și cu ochii închiși, să vă ridicați mâna, nu spre mine, ci spre Dumnezeu și să spuneți: „O, Dumnezeule, fii îndurător cu mine și dă-mi acel fel de viață.”

Vreți s-o faceți? Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Da, Dumnezeu vă vede mâinile și cunoaște fiecare dorință a inimii voastre.

Prieteni, eu nu sunt decât un lucrător, de aceea pot să spun numai ceea ce îmi spune El să vorbesc. Eu încerc să-L urmez și să stau numai pe Cuvânt, vorbind în Numele lui Hristos.

Poate ziceți: „Frate Branham, eu am avut niște experiențe minunate!”

Aceasta nu înseamnă nimic frate, pentru că Isus Hristos nu a spus niciodată: „După experiențe îi veți cunoaște”, ci El a zis: „După roade îi veți cunoaște.” Și care sunt roadele Duhului? Bucuria, îndelunga răbdare, blândețea, dragostea, bunătatea, umilința, credința. Însoțesc acestea viața ta? Nu vă înșelați singuri prieteni, pentru că suntem aproape de capătul drumului. S-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră șansă de a vă verifica. Profitați de ea!

Ar trebui să ridice mâna mai mulți. Da, Dumnezeu să vă binecuvânteze. Stați cu toții în rugăciune.

Într-o zi, eu voi sta în fața voastră la bara de judecată și atunci va trebui să dați socoteală de ce ați făcut cu mesajul din după-amiaza aceasta.

Felul în care gândiți acum, va apare pe Radarul lui Dumnezeu, în ziua judecății. Chiar dacă va fi peste o mie de ani de acum înainte, tot va apare. Și ce veți face atunci? (se spune o prorocie).

Mesajul a confirmat exact ceea ce am spus. Vreți să faceți o mărturisire pe baza Cuvântului profetic, care este Martorul Duhului? Voi știți bine ce aveți în inimă, căci eu nu pot ști aceasta. Pășiți la altar.

Hai deți să ne rugăm lui Dumnezeu și să-L rugăm să îndepărteze egoismul din voi, să înlătore acele suișuri și coborâșuri care vă supără. Veniți aici și primiți un duh nou.

Tu spui: „Frate Branham, eu am strigat, am vorbit în limbi.” Este în ordine. Este bine, dar eu vorbesc despre altceva.

Veniți aici și primiți Resortul principal în inimile voastre. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Veniți.

Poate ziceți: „O, eu aparțin de biserică...” Nu contează unde aparții. Tu trebuie să aparții de Hristos. Dacă ești vinovat, vino.

Poate spui: „O, frate Branham, eu am auzit de atâtea ori mesajele!” S-ar putea ca astăzi să-L auzi pentru ultima dată.

Veniți, prieteni. Stați în rugăciune!

Nu știu, dar simt că cineva nu este sincer. Păi, dacă nu puteți fi sinceri față de voi înșivă, cum veți putea fi sinceri cu Dumnezeu? Cum ați putea?

Dacă în inima ta nu locuiește bucuria, pacea, viața Duhului, atunci strigă, căci Dumnezeu este în scenă. Fiți

sinceri față de voi
înșivă, altfel cum veți putea fi sinceri față de El? Veniți
aici.

Ar trebui să fie mai mulți. Nu-mi spuneți că eu nu
știu, pentru că știu foarte bine. Și nu știu eu, ci Duhul lui
Dumnezeu care îmi
spune. Așa, veniți aici.

Rugați-vă în timp ce faceți aceasta.

Ce ziceți dacă acesta ar fi ultimul ceas din viața
voastră? De unde știți că nu este ultimul? Necazul cu noi,
penticostalii, este
că ne-am așezat prea bine. Înțelegeți? Dar Dumnezeu nu vrea
aceasta, ci vrea să
pună Ceva în inima noastră. El vrea să fim cu adevărat pentru
El.

Ascultați, prieteni. De ce să luați un înlocuitor
când cerul este plin cu lucruri bune? De ce să vă bazați pe
ceva fanatic, sau
pe niște emoții? Nu alegeți un înlocuitor când puteți avea
Autenticul.

Pavel spunea: „*Prorociile
se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit,
dar Dragostea nu
va pieri niciodată.*” (1 Corinteni 13.8).

Nu luați un înlocuitor. Nu, domnilor.

În ce mă privește, ori Îl iau pe Cel adevărat, ori plec, căci vreau să fiu un creștin adevărat, nu unul asemănător. Eu vreau să fiu un creștin adevărat și nimic altceva.

Cerul cincizecimii este încărcat chiar acum. Când spun cincizecime, nu mă refer la adunare, pentru că cincizecimea nu este o denominațiune, ci este o experiență; o experiență care vă împinge către Dragostea lui Dumnezeu.

Atunci ce sunt celelalte lucruri? Atribute, mere care cad din pom. Înțelegeți? Voi să nu încercați niciodată să aveți mere înainte ca să aveți pomul, ci obțineți mai întâi pomul, iar el va purta roadele.

Voi puteți avea tot felul de lucruri supranaturale pe care le culegeți de sub pom, dar cu toate acestea să nu aveți pomul. Însă pomul are viața.

Și încă ceva: dacă pomul vostru nu rodește aceste lucruri, înseamnă că este ceva greșit.

Acum, voi, cei care ați pășit aici, sunteți siguri că ați luat hotărârea cea bună?

Poate ziceți: „Frate Branham, care ar fi

diferența?”

Păi, una singură: diferența între viață și moarte.

„Vrei să spui că trebuie să urc acolo sus? Și dacă nu primesc nimic?”

Frate, ce poți să pierzi dacă îi dovedești lui Dumnezeu că vrei să faci un efort să-L ai? Cum crezi că-L vei obține dacă rămâi pe loc? Fă o mișcare. Urcă aici.

Ridică-te și vino. Mărturisește înaintea oamenilor. Uită-te la oamenii aceștia, care sunt membri ai bisericilor voastre și care mărturisesc înaintea voastră că știu că lucrurile din viețile lor sunt trecătoare.

Poate că au vorbit în limbi, poate au prorocit, poate au predicat, poate au făcut toate aceste lucruri, dar știu că totuși le lipsește Ceva, de aceea vin să mărturisească aceasta.

Vrei să spui că Dumnezeu cerului nu va privi jos ca să onoreze aceasta? Ba da, o va face, pentru că Isus a spus: „...și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” – Ioan 6.37b-.

Eu cred aceste lucruri binecuvântate, și cred că

fiecare inimă sinceră, care stă aici, va primi Ceva în urma acestei rugăciuni.

Da, eu cred aceasta.

Gândiți-vă unde ne-am băgat noi, bisericile pentecostale.

Haideți să luăm puțin Psalmul vieții și să citim din el:

*„Nu fiți ca
un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu
un frâu și o
zăbală cu care-i legi...” (Psalmul 32.9).*

Frate, fii un erou! Stai acolo afară.

Nu stați aici gândindu-vă că nu veți primi nimic,
când cerul este plin de binecuvântări.

Poate nu sunteți atrași de aceasta. Poate aveți
deja o mulțime din aceste lucruri, dar noi avem nevoie să
venim plecați
înaintea lui Dumnezeu; avem nevoie să venim aici și să zicem:
„Dumnezeule, acum
cred. Tu ai pus în mine acel Ceva care lucrează în viața mea.”

Câți din cei ce stați aici, credeți? Să vă văd
mâinile. Voi ați mărturisit deja înaintea lui Dumnezeu. Faptul
că v-ați ridicat
și ați venit aici, dovedește că sunteți sinceri; arată cine

sunteți cu
adevărat.

Aș vrea ca mai întâi să mă rog eu pentru voi, iar
apoi vreau să vă rugați pentru voi înșivă. Să nu uitați că
dacă sunteți
mulțumiți de starea voastră, trebuie să fiți conștienți că
într-o zi va trebui
să stați în fața judecății.

Fraților, eu vă spun că mai bine aș sta acum în
fața păstorului meu și a bisericii, ca să îndrept lucrurile,
decât să încerc
s-o fac atunci, deoarece acum este timpul pentru milă și
îndurare, dar atunci
n-o să mai fie decât judecată.

(se mai spun câteva prorocii).

O, Doamne Dumnezeul nostru, cum Îți mulțumim pentru
aceștia care stau acum aici. Noi stăm aici gata să înfruntăm
orice vrăjmaș, și
ne dăruim ca jertfe pentru Tine.

Mă gândesc că într-o zi, când vrăjmașul era pe care
să biruiască oștirea lui Israel, și când împăratul nu știa ce
să facă, s-a
ridicat din mijlocul poporului un proroc, care le-a spus
încotro s-o apuce. Și,
o, Dumnezeule, am văzut că vrăjmașii au fost atât de derutați
încât s-au omorât
între ei, iar Israelul a luat o mare pradă de război.

Dumnezeule, în acest ceas, când există atât de multă confuzie, fie ca acest grup mic, de aici, să vină la Tine.

Îngăduie ca această micuță Rotiță numită Duhul Sfânt, pe care Ezechiel a văzut-o învârtindu-se în văzduh, să vină și să ia în stăpânire pe fiecare din acești copilași. Rugămintea mea, o, veșnicule IeHoVaH, Cel care ești marele Eu Sunt, Cel Atotputernic, Cel care l-ai chemat pe Avraam, să-i chemi și pe acești copiii la pieptul Tău.

Lasă ca noi să prindem cu toții de sânul lui Dumnezeu și să începem să ne hrănim. Te rugăm să ai milă, Doamne.

Îngăduie ca fiecare credincios care știe cum să se apropie prin credință, să se prindă de Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu și să-și sature sufletele.

Îndepărtează orice vină și orice condamnare; îndepărtează totul și fă ca din această zi, în fiecare inimă să se instaleze Duhul dragostei, al bucuriei, al bunătății, al blândeții și al răbdării.

Ca slujitor al Tău, eu mijlocesc pentru acest grup de aici, cu toată inima mea, și Ți-i încredințez Ție, Doamne.

Ei sunt roadele acestei predici și ca predicator al
Evangheliei, Ți-i dau Ție, în Numele lui Isus Hristos, pentru
ca Duhul
dragostei, al păcii, al bucuriei, al înțelegerii, al blândeții
și al bunătății
să se așeze în fiecare inimă.

Fie ca Duhul Sfânt să topească răceala, indiferența
și înțepeneala. Fie ca orice rădăcină de amărăciune să fie
scoasă afară de
Sabia ascuțită a lui Dumnezeu, pentru ca izvoarele de apă să
curgă apoi, din
ceruri, peste sufletele lor uscate, iar roadele Duhului să
înflorească din
această Apă a vieții, ieșită din Stânca lovită.

Dumnezeule, Cel ce ești veșnic, dă-ne aceste
binecuvântări.

Haideți să ținem mâinile sus și să ne rugăm.
Rugați-vă cu toții și nu plecați până nu simțiți că în inima
voastră are loc o
schimbare.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

-Amin-